

som de aldrig have set før. Hr. Ulf Hansen skriver sig som juridisk Konsulent for Hr. Clauson-Kaas, for „Ordrup Krat“, for Aktieselskabet „Christiansholm“, for „Klampenborg Væddeløbsbane“ og til Slut for Landbrugslotteriet. Jeg tør maaske sige her, at afdøde Octavius Hansen har faaet stor Glæde af sin Søn, der har drevet det saa vidt.

Men saa er der det ejendommelige, at denne Koncession neppe er bleven givet den 26. Maj 1907 — den er udstedt i kgl. Majestæts Navn, det er udtrykt i Bevillingen fra den højtærede Justitsminister —, før der sker en mærkelig Ting. Ganske kort efter se vi, at Væddeløbskonsortiets Herrer, de Herrer Bille-Brahe-Selby, Ulf Hansen, Blechingberg, Petrus Beyer og Robert Hansen — jeg nævner disse Navne med Villie, for at De kunne se, hvilken intim Forbindelse flere af dem have med Grundejeren — pantsætte Aktieselskabets Andel i Landbrugslotteriets Overskud. For Laanet udstede de en Hovedobligation, stor 625,000 Kr., og denne deponeres i Københavns Grundejersbank. Med andre Ord, det kgl. Regale, Koncessionen, som Justitsministeren giver, er neppe faaet, før den bliver pantsat, og yderligere bliver den sprængt i Partialobligationer, der udbydes af det nu standsede Firma H. Meyer & Co., Østergade 58, 1. Mine Herrer! i Virkeligheden staa vi her ved Farcen, med dette Lotteri, som ender med at blive pantsat. Man griber sig selv til Hovedet og spørger: Hvordan gaar det til, at af det kgl. Regale i to Gange $\frac{1}{4}$ Mill. Kr., tilsammen $\frac{1}{2}$ Mill. Kr., bliver den ene Hælvst straks lavet om til Kreditmiddel og pantsat. Det ender med, at man en skønne Dag begynder ikke at tro sine egne Øjne, at man en Dag gaar op paa Rosenborg og spørger, om Sølvløverne og Kronregalierne ikke skulde være blevne bragt paa Assistenthuset i Stedet for at staa paa Rosenborg.

Det er i Virkeligheden det, der foreligger her, at i samme Øjeblik, Koncessionen er givet i Hans Majestæts Navn, pantsætte de nævnte Mennesker dette Regale. Ja, mine Herrer, vi ere i Virkeligheden inde paa Farcen. Hvis De blot vilde tænke Dem om et Øjeblik, hvad der er sket i dette Land, ville De forstaa, hvad jeg mener. Jeg taler om Farce, ikke om Indignation, det sidste venter jeg mig ikke hos det danske Folk paa disse Punkter. Jeg appellerer altsaa ikke til Deres Indignation, jeg appellerer til Deres Latter, den kan man endnu appellere til. Jeg skal

blot minde om en anden Ting. Fornylig sendte vi — den højtærede Trafikminister er til Stede, han var uskyldig — Lovforslaget om Telegrafbygningen op til Landstinget. Hvis det var blevet vedtaget, havde vi haft en lignende Skandale som i dette Tilfælde, den nemlig, at Grundejersbanken, der nu er gaaet i Stykker, havde garanteret overfor Staten en Lejeindtægt af 50,000 Kr. — var det ikke saa? —, til Gengæld for hvilken vi skulde give 400,000 Kr. mere for Bygningen, end den var værd. At Grundejersbanken først garanterede overfor Staten, og Staten til Gengæld nu garanterer Grundejersbanken, var en Farce, der vilde have faaet et værdigt Sidestykke her i Pantsættelsen af det kgl. Regale.

Det, der altsaa er sket her, og det, jeg bebrejder den højtærede Justitsminister — det siger jeg ganske hørligt —, er af en saadan Art, at den højtærede Justitsminister maaske i Danmark, men i hvert Fald ikke i Kongeriget Preussen, kunde vedblive at være Minister. Det, jeg bebrejder den højtærede Minister, er, at han bag sine Kollegers Ryg, uden sine Kollegers Tilslutning og uden Bevillingsmagtens Samtykke, har givet en Bevilling paa $\frac{1}{4}$ Million ikke til den ædle Hesteavl, men til Aktieselskabet Clauson-Kaas med det Maal at sætte Hr. Clauson-Kaas i Stand til at omdanne sine raa Jorder til Væddeløbsbane. Jeg bebrejder Justitsministeren, at han har oprettet et Landbrugslotteri, som i sig selv er en skadegørende Ting, uden Landbrugsorganisationernes Billigelse og uden at spørge sine Kolleger. Jeg bebrejder den højtærede Minister, at han aarlig skal uddele uden Bevilling og uden Kontrol $\frac{1}{4}$ Million Kr. til Landbruget, og at han selv skal gøre det. Og endelig tillader jeg mig at bebrejde Justitsministeren, at han har givet Landbrugslotteriet til saadanne Folk, som straks maa pantsætte det.

Ja, det er i Virkeligheden tilstrækkeligt, hvad jeg her har sagt. Jeg burde ikke behøve at føje en eneste Linie til. Hvis det kun er gjort i Taabelighed og i Mangel paa Forstaaelse af, hvad Staten er — og det Statsbegreb mangler den højtærede Justitsminister absolut Kendskab til —, hvis den højtærede Justitsminister havde gjort det uden andet Motiv, var det endda tilstrækkeligt til at fælde ham, saa kunde Justitsministeren ikke længere være Minister. Han kunde være meget andet, men blot ikke Minister. Men naar man i Virkeligheden gaar dybere ind i Sagen